

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Nječ ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Nječ čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisčezěrní w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Prěnja njeđzela po tjuoh kralach.

Mat. 3, 13—17.

Swjate sczenje dženšnischeje njeđzele nam wopisuje, tak so Anjes Jesuś wot Jana kšcžicź dawa. Duž šebi na podložku teho šameho i krótka rošpomínny:

1) Kak Jan pschi tym šwoju ponižnosć pokasuje, šcht. 13. a 14.

2) Kak Jesuś a Jan wschitku prawdosć dopjelnujetaj, šcht. 15.

3) Čzechodla bu Jesuś kšcženy, šcht. 16.

4) Šchto ma hlóš i njebjes na šebi, šcht. 17.

I. Tehdy (jako Jan pschi Jordanje kšcžizjesche) pschińdže Jesuś i Galilejskeje (a to i Nazaretha) pschi Jordanje k Janej, so by šo wot njeho kšcžicź dať. Jan je šo wo šwojej kšcženizy takle wuprajil: „Ja waš kšcžu i wodu k pokucze; ale tón, kiž po mni pschińdže, je móžnišči dźgli ja. Ja nješym dostojny, so bych jeho čzi je nošyl; tón budže waš se šwjatym Duchom a i wohenjom kšcžicź“ (Mat. 3, 11). W tyhle šłowach Jan šwoju kšcženizu napschecziwo staja kšcženizy teho, kotryž dyrbejsche po nim pschińcž (mjenujz Mešsiaš): Šeho kšcženiza je kšcženiza i wodu; kšcženiza teho, kiž po nim pschińdže, je kšcženiza se šwjatym Duchom a i wohenjom. Woda jeno šwontownje čzišči, wohen pak čzišči žylnje; po tajkim je Janowa kšcženiza i wodu šlakscha dźgli wohenjowa kšcženiza woczakujomneho Mešsiaša. A to Jan šam i ponižnosću pschi-

powjedasche. Kak wuhwalujemy pať my šwój škutť tak rady jako to najlěpsche a najnowšche!

Nětko pschińdže Mešsiaš, so by šo wot Jana kšcžicź dať. Jako Mešsiaša a Šyna Božeho jeho Jan hišcže nješnajesche (Jana 1,31). Ale so běsche wón wjetšči, to dyrbejsche Jan wošebje i powjesczow šwojeju starscheju wo nim wjeđicž; a so bě wón šlubjeny Mešsiaš, to drje wón nětko, wot Božeho Ducha roššwěczeny, we šwojej dušči sa-čzumasche. Tehodla wobarasche wón jemu a džesche: „Mi je trjeba, so bych ja wot tebe kšcženy byl, a ty pschińdžesč ke mni? W tymle čzinjenju a ře-čzenju šo i nowa Janowa ponižnosć wošjewja, kotraž naš k šcžehowanju wabi. Kak jara šymy my tola poškileni, ras „mulkeho hracž“! Njesapomínny, so Bóh napschecziwo šteji hordym, ale ponižnym hnadu dawa.

II. Jesuś ras džesche: „Budžče jako džeczi, hewať do Božeho kraleštwja nje-pschińdžecze.“ Wón žada po tajkim ponižnosć a praji wo šebi šamym: „Ja šym čziščeje my-šle a i wutrobu pokorny“ (Mat. 11,29). Duž tež wón njemóže Janowu ponižnosć ja šchpatnu měčž. Šowle pať něšchto wjetšche do rošpomnecza pschińdže, dźgli Janowa ponižnosć. Pschetož Jesuś Janej wotmolwi: Nječ šo jeno nětk tak štanje; pschetož tak namaj pschišlušča, wschitku prawdosć dopjelnicž. Jan ma Jesuša nětko kšcžicź, dokelž jimaj woběmaj pschišlušča, wschitku prawdosć dopjelnicž. Še šłowcžkom nětko Jesuś podobny, so jeho w tukhwilna, we wěšnym šmyšle podria-đna poměra k Janej njebudže dale tracž. Wuras wschitku

prawdosć wobšaha jow wšhitko to, šhtož je Bóh w ro-
wíwanju šwojeho kralestwa poručil. Šhto je to w tymle
padže? Tam, hdžej je pola sczenika Lufascha wo Janowym
wustupjenju rěč, rěka: „W 15. lěcze křezorstwa křezora
Tiberiuka sta šo pschikasnja Boža t Janej, a wón
pschindže do wšhitkeho kraja wokolo Jordana a předomasche
křczenizu pokuty“ (Luf. 3, 1—3). Bóh běšche po tajkim
křczenika Jana póbłal, t wodu křcžicž, a to runje
w tymle čašu a na tole městno. Tehodla šo jemu
pschibluschesche křcžicž. Kaž Jan jako druhí Eliáš šakonju
pschibluschesche, tak bě jeho křczeniza šakonšti škut. Křry-
štuš pak běšche, kaž t lista na Gal. 4, 4 wěny, šakonju
poddany; duž pschibluschesche šo jemu, šo wot Jana
křcžicž dacz, kaž běšche šo wón dže tež wobřěsacz, w tem-
plu pschedstajicž a, hdžej bě 12lět stary, jako „hólčez šakonia“
šobu do Jerusalema wsacz dač. Hdžej bu Jesuš wot Jana
křcženy, dopjelnishtaj po tajkim wobaj wšhitku prawdosć.

III. Jako Jesuš křcženy bě, wustupi wón
hnydom t wody. Kaž čí drusy, Jesuš do Jordanoweje
wody dele stupi, bu tam podnórjeny a potom šako t njeje
wustupi. Wo druhich pak rěka: „Woni dachu šo wot
Jana w Jordanje křcžicž a wušnachu šwoje hrěchi“
(Mat. 3, 6). Pola Křryštuša, kotryž žaneho hrěcha njeje
činič, njemóže wo wušnaczu hrěchow žana rěč byč; duž
njemóžesche jeho Jan tež niz kaž tnych druhich „t pokucze“
křcžicž. Čžehodla nětko pak bu Jesuš křcženy? Jan
předomasche šam: „Čžincze pokutu; pschetož njebjeske
kralestwo je šo pschibližalo“ (Mat. 3, 2). Janowa
křczeniza šteji potajkim w najwuššichim počahu t njebjes-
skemu kralestwu, w najbližšichim čašu pschihadžazemu.
Wona njeje jeno křczeniza pokuty, ale tež křczeniza
šwjeczisny; po prawym njemějesche šo křcženž t tym
t pokucze wjesč, ale dyrbesche šo ša šastup do bliskeho
njebjeskeho kralestwa šhmaneho scžinicž. Janowa křczeniza
mějesche se štareho šluba do noweho wozdžicž. Š nej dyr-
besche tež Křryštuš, kral noweho kralestwa, do tehošameho
šastupicž; wón, dokelž žaneho hrěcha njeje činič, wěšo tež
bjes pokuty, čí drusy, t hrěšneho šymjenja plodženi,
pak jeno t pokutu. Jesuš bu křcženy, šo by šastupič
do noweho kralestwa, kotrehož kral wón běšche.

Jako bě Jesuš t wody wustupič, wotewrichu šo
njebjeska nad nim, a Jan widžesche Ducha Božeho
jako hólbia dele lecžo a na njeho pschindžo. Jan
běšche to bójške šjewjenje dostač: „Nad kimž budžesč wi-
džecž Ducha dele lecžicž a šo wón na nim wostanje, tón-
šamy je, kotryž se šwjatym Duchom křcžije“ (Jana 1, 33).
Nětko Jan to widžesche, nětko bu wón po tajkim teho šebi
wěšty, šo je Jesuš šlubjeny Messiaš, a wón móžesche nětko
na njeho pokasowacz, šo by wón šjawný byl w Šraelu.
Jesuš bu křcženy, šo by Jan wěsčje wjedžič, šo
je Jesuš šlubjeny Messiaš, a šo by wón jeho jako
tajkeho mohč Šraelškemu ludej wosjewicž.

Jan widžesche Ducha jako hólbia dele lecžo a na Je-
suša pschindžo, a po Janowym šwědczenju wosta Duch
na nim. Hólb, wobras čžistoty a čžicheje myšle, njeje
Boží Duch šam, ale jeho podobisna (symbol), wosšebje ša
Jana, kotryž mějesche w tymle šjewjenju šawdawč wot Boha
dateho pšnacža, šo je Jesuš šlubjeny Messiaš. Šhto
pak mějesche to ša Jesuša na šebi, šo Boží Duch na njeho
dele pschindže a na nim wosta? — Jako jandžel Marji
narod Jesuškžecžatka pschipowjedasche, wón t nej dželšche:
„To šwjate, kotrež šo wot tebe narodži, budže Boží Šsyn

mjenowany“ (Luf. 1, 35). Jesuš bu jako „to šwjate“,
jako „Boží Šsyn“ narodženy. Tola kaž wón jako čžlowječ
roščesche a pschibjerasche po čžele a po duchu, tak dyrbesche
wón jako Bóhčžlowječ w dnjach šwojeho čžela „dokonjany“
byč. Tón šthodžent dokonjanoščje, kotrež wón ša šastup
do šwojeho kralestwa trjebasche, dozpi wón w křcženizy:
„Duch pschindže na njeho a wosta na nim.“ To Petr
w Šap. šl. tak wupraja: „Bóh je Jesuša Nazarenškeho
žalbowal se šwjatym Duchom a t možu.“ W šta-
rym šlubje buchu kralojo, profetojo a měšchnizy žalbowani
se šwjatym wolijom, kotryž ša šnamjo duchownych mozow,
šwětkla, žiwjenja a žohnowanja placžesche. Tole žalbowanje
t wolijom posnamjenjesche, šo tute duchowne mozgy na žal-
bowanych dele čžeczichu a jich t wukonjenju jich šastojšstwa
šhmanych čžinjachu. Jako bu Jesuš se šwjatym Duchom
žalbowany, njedostachu šo jemu, kaž tamnym mužam šta-
reho šluba, jenotliwe duchowne dary, ale wón dosta
Božeho Ducha w jeho žylej polnoščje a bu wot něč jako
tón žalbowany našč dokonjany profeta, wyschšchiměšnik a
kral, kiž móžesche tak šwój škut wumožjenja dokonjecž.
Jesuš bu křcženy, šo by wón tón se šwjatym
Duchom žalbowany (t. r. Křryštuš abo Messiaš)
byč.

IV. Napšledku hólš t njebjes dželšche: To je tón-
šamy mój luby Šsyn, nad kotrymž ja dobre špo-
dobanje mam. Sczenik Lufasch powjeda, šo šo Jesuš,
jako bě křcženy, t Bohu modlesche (Luf. 3, 21); tónle
hólš t njebjes je tak-řez Wótža wotmolwjenje na Šy-
nowu modlitwu, haj a hamjen t teššamej. Wopšhijecze
tejele modlitwy njeje nam nihdže šdželene; tola my šměny
teho wěsčje byč, šo je šo Jesuš we šwojej modlitwie
Bohu jako to jehnjo posčicžowal, kotrež čže šwěta hrěchi
na šo wsacz. Šeli-šo je hólš t njebjes wotmolwa na
tamnu modlitwu, dha bě wona ša Jesuša to šawěsčjenje,
šo čže jeho Bóh jako hrěšnicžaze jehnjo t dobrým špo-
dobanjom pschijecž. — Janej šlužesche tónle njebjeski
hólš, t kotrymž šo Wótž t šwojemu Šsynej pšna,
t dalšchemu wotwjeržjenju jeho wěry, šo je Jesuš woprav-
dže Křryštuš a Boží Šsyn. — My pak, lubi čžitarjo, kiž my
do šesom Křryšta wěrimy, dajmy šo wot tuteho njebjes-
škeho hólša pohnuč, šo t žylej wutrobu prajimy: „To je
mój luby Křryš, nad kotrymž mam šwoju najšbóžnišchu
radosć!“

Šamjen.

F.

Ssrědnik čžlowšstwa dosta pschi křcženizy Bože šwědczenje.

(Mat. 3, 13—17.)

Hólš (W. miš. harf., čžo. 118): Štrowjena budž, rjana šwětkla! —

K' křcženizy na Jordan pschindže
K Janej šrědnik čžlowšstwa,
Šo by křcžicž šo dač psches njeho;
Dopjelnjejo šakon wšchón
Pschindže wón;
Kucžicž dyrbi ponižneho,
Kotryž nawabicž šo da. —

Hdžej pak křcženy Jesuš běšche,
Šnydom t wody wustupi
Wón, a hlaj! šo wotewřesche

Nad nim njebja krašnjeje
Widomnje;
Duch pač Boži widječ bješče
Kuno hołbjej w mroczeli,

Tón na njeho dele pschińdže!
A hlej! hłóšć bo kłóšćecź da
S njebješć s miłym wobkrućenjom:
To je Syn mój k radošći
Lubij mi!
Na njoh' s wulkim swjesełenjom
— Wóczez kwědźi — hladam ja.

Hladajmy na Božoh' Syna,
Džimy sjednoczeni s nim!
Sa křědnika wón je daty
Křěšnikam nam njechódnym;
Šubjenym
Chze wón pomhač Boži swjaty;
Wumóženje pschińdže s nim! —

Křěčeni šmy na jeho mjeno,
Wótzej psches njoh' spodobni;
Date nam šu džěczi prawa,
Wujednanym křěšnikam!
A njebješćam
Nam je pschistup hnada dała,
Nutschód k wěcznej radošći.

Štóbž we wěrje jeho džerži,
Tón je jeho czěła staw;
Stupajo do stopow jeho
Čehnje sa nim k njebješćam,
— A wješćelam,

Kiž bo podawaju s njeho;
Wótž je s nim nam herbstwo da!

Gradujmy bo wobhnadženi;
Džěczi šmy a herbojo
Boži! — Duž bo njebojimy
Na czěri tu podrožnej,
Čěrnjojtej.
Strošćtnje s Jesušom my džimy!
Šbóžnje s nim czěri křědźi bo. —

Wona kłuzicź njemóže.

W Romje bješče křjedź 16. lětsotetka pobožny mnich, Filipp Neri, žiwj, kotryž bješče niž jenož swojeje wulkeje wučenošće dla, ale tež dla swojeje ponižnošće a šđeržliwošće daloko a ščěroko lubowany a wyškoło waženy. Niczo jemu bóle wohidne njebě, hač šamolubowatšća šamolhwalnošć se skutkami šmilnošće. Wšcho nadpadne ščěrjenje we wězach pobožnošće wón wótrje a hješwobhladnje tupješče, hdžež jo nabeńdže. Tak bješče raš wot bamža poručnošć dostał, wěšty kłóšćtr wopytač, kotrehož abbatiša bě wuwolana, so je swjata a so móže džiwj czinicź; wón dymbješče hladacź, ščto je na tymle wudawanju wěrne. „Wšyšlu šebi, so to bóřty wunamakam“, Filipp džješče, da swojeho mula šebedlacź a šo na puč poda. — Wjšče špróžna jěšba po najhubjenšćich drohach. Šaproscheny a masany wón do kłóšćtra dozpi, hdžež bu jako bamžowy wotpóšćanž s wješćelom witany. Šdyž bješče šo pokydnyl, šo abbatiša k njemu bližješče a niczo šnadnišćeho njewočakowasče, hač najwšyšćšchu šwalbu. Filipp

pač na šwoje šlě womasane šćupnje pokasajo džješče: „Ša cze prošču, wušuj šwojeho hošća šćupnje a wurjedź je!“ — Špječžena šo abbatiša wotwobroczi, na czož Šilipp, žaneho šłowczka njepiknywšći šćwu wopušćczi a na swojeho mula šo šydnwšći šo k bamžej wróći s tej rošćprawu, šo abbatiša žana šwjata njeje a na nihdy džiwj czinicź njemóže.

„Ale kak móžješče ty to tak rucze wunamakacź?“ šo bamž woprašča.

„Wona njeje ponižna a njemóže kłuzicź“, Neri s wěšćošču wotmolwi.

Wušud bješče křuty, ale prawy. Dobre šćutki dymbja šo po šwojich ponučžidlach pokudžecź; pobožnošć hješ ponižnošće njeje prawa, a kak kłuzicź dymbimy, je nam tón Nješć pokasac. —

—n.

Krašnošć Boža w człowječnej podobje.

(Šan. 1, 4; Šebr. 1, 3.)

— Šapphište hrono. —

Šjewila krašnošć šo je Boža człowšćtu,
Šdyž s njebješć jandžel Boži k šemi šćupil
Nóž je Božu tam pola Bethlehema
S pošćšćtwom šbóžnym.

Narodžil Šbóžnik je šo ludu wšćemu,
Kotryž je Křřšćtušć, — rěka přědowanje
Nowe s wěcznošće, tehdy šašćšćane
Na šemi šćudej.

Šhubila czěmnošć šo je šćrašćna nětko;
Ššwětko je Šbóžnik, kotrež rošćwěczuje
Ludži, do šwěta pschězo pschitšćadžany
Bo Božej radže.

Žiwjenje nowe s dobom wušćupuje
Ššřjedža šmjertneho tudy bědowanja;
Ššřšćta žiwjenja, Boži ryczeć Jesuš,
Žiwjenje dawa.

Krašnošće jašćnošć je wón Wótžoweje,
Šodobnošć hješča jeho pschekrašćneho,
W czěle ššewjena tudy k rošćwěczanju
Čžemneho šwěta. —

Košćwěćlicź daj šo, dušća, powolana
A Božemu šwětku! Nješć šo czěmnošć šhubi
Wšća se žiwjenja, tebi šćicženeho
S Božej hnady!

Šjewicź chze krašnošć šwoju Božu Jesuš
W žiwjenju twojim, šo by wobkwědčjenje
Šeho žiwjenja bylo bohateho
W podobje człowšćej. —

U.

Kajkiž wušćw, tajke žně.

(Šotracžowanje.)

Čžaf tu bě, šo dymbješče Šětr do měrty. Šžžom wjele dnjow přjedy, hač bě wušćěhowanje w mješće, šedžješče wón s tymi druhimi, kotřiž mješću šo s nim k wojašćam šćajecź, w korečnje, hdžež woni pijachu a hrajachu, šo to na niczo podobne njebě. Na pošćajentym dnju pač da Šětr šapšćahnyč a Ščěrzěz wuj wješješče

